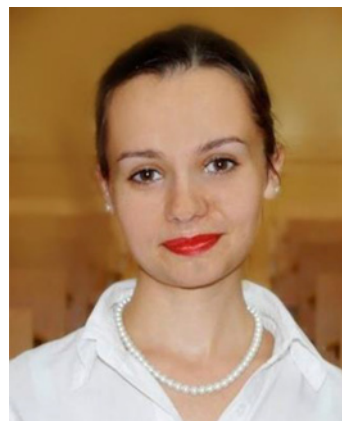


Poetă, doctorandă, Școala doctorală Științe Umanistice, specialitatea Literatură Română 622.01, Universitatea de Stat din Moldova. Tema de cercetare: *Post-literatura. Poezia în epoca tehnologiilor avansate*. Domenii de cercetare: istoria literaturii române, teoria literaturii, critica literară, Tehnologii Informaționale de Comunicare, literatura postmodernistă, literatura digitală, cyber poezia, psihologia, științele comunicării. Articole publicate: *Valoarea estetică în lucrarea „Poema chiuvetei” de Mircea Cărtărescu; E-poezia – un nou spațiu al literaturii*.



Doina BACIU

## BUCURIA DE CHIȘINĂU

A fost o vreme când eram departe de Chișinău  
dar așteptam să vină în vizită  
măcar cineva  
care să mă bucure  
cu mirosul plăcut de fructe exotice  
căci nu le vedeam și nu gustam până la Paște sau la Crăciun.  
Mă bucuram de orice-mi dădea  
dacă era adus din Chișinău.  
Oamenii din sat care se întorceau din Chișinău  
erau diferiți, trecuți prin capitală,  
veneau cu ceva necunoscut  
și incitant,  
femeile își cumpărau ruj,  
un roșu aprins  
să știm, noi, cei din sat  
că mai sunt și pe la noi oameni din Chișinău.  
Copiii de seama mea  
aduceau pe sub bănci bomboane, gume de mestecat  
pe care nu le găseai prin „barurile” de la noi,  
mi se făcea limba șiroaie,  
iar gura parcă o scăpam la picioare,  
mai simt și acum mirosul de salam  
pe care tot colegii de clasă îl mâncau  
demonstrativ – să știe și alții  
ce se găsește prin Chișinău.  
Îmi crăpa răbdarea  
că nu-mi dă și mie o bucățică  
pentru un dinte...  
ajungeam acasă,  
îi povesteam doar mamei,

mă privea atentă,  
îmi ungea câteva felii cu usturoi  
și mi le dădea spunându-mi că este salam  
„- Mănâncă, dragul mamei. Nu e mai rău decât salamul,  
ba chiar mai gustos. Vezi ce miros?”  
Închideam ochii strâns și mușcam din felie,  
plângeam în hohote de fericire  
că mănânc salam.  
A fost o vreme când eram departe de Chișinău,  
dar acum el a venit mai aproape de sate.

### **PĂMÂNTUL DE SUB PICIOARE**

Întorc pământul de sub picioare  
s-o caut pe bunica  
poate o găsesc  
e undeva prin preajmă.  
Caut firul de iarbă  
sau mai bine zis rădăcinile.  
Știu, creștea înaintea ochilor,  
bunicul era nerăbdător să intre în contradicții  
cu plăcerea de a se prezenta,  
mă învățase și pe mine jocul cu sapa,  
eram fericită, dar nu știam,  
am înțeles mai târziu  
când la aniversarea mea, mă prindea nevoia  
să plec pe la ora patru, dimineața  
s-o acopăr cu țărână ușoară, aerată,  
mare persoană mai eram,  
tata venea din urmă  
și tot tăiată rămânea.  
Întorc pământul de sub picioare  
și cerul mă udă,  
cei care au plecat și m-au iubit  
trăiesc în sângele meu.  
Întorc pământul de sub picioare  
și dacă văd că-i secat  
mă rog să plouă.

### **MINCIUNA**

Calc pe tălpile goale  
sub ele sunt pietre și fân  
mă doare un deget,  
cel mic, apoi cel mare.  
Calc pe tălpi goale și  
simt cum vorbește minciuna  
mă doare capul,  
mă dor ochii...

### **MULȚUMESC CĂ MĂ DOARE**

Urăsc gândul că sunt o străină  
ochii discută  
obosesc prea repede din cauza fățarniciei  
unde mai pui că de prea multe ori  
ne impunem un astfel de comportament.  
se transmite ușor, prin auz și miros distanțial  
nu există medicament pentru viciile umane  
decât ruga către Cel de sus.  
Am început să apreciez durerea-  
altfel,  
mă salvează de la prea multă vorbă  
mulțumesc că mă doare.

### **UNDE ESTE CURAT?**

Uneori, când merg pe drum  
îmi vine să iau cu mine vreo două cârpe,  
apă și săpun  
să încep a șterge praful,  
de parcă aș călca pe covoare  
să strâng păsările și animalețele  
moarte, uscate, călcate  
și care se mai păstrează ca la carte-  
nici miros nu mai au de unde.  
ciudat este faptul că noi  
suntem plini de „putoare”.  
După aceasta,  
unde este mai curat?